



அரசு இலக்கிய விழாவை முன்னிட்டு
நடாத்தப்படும்

இலக்கியப்

பேருரை

2017

இலக்கியப் பேரவை - 2017

அரசு இலக்கிய விழாவை முன்னிட்டு
நடாத்தப்படும்

இலக்கியப் பேரவை-2017

உரையாளர்-

பேராசிரியர் எம். ஏ. ருஃமான்

ஒழுங்கமைப்பு:

அரசு இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

உள்ளக அலுவல்கள், வடமேல் அறிவிருத்தி மற்றும் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு

இப்பகுதியில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்கள் அனைத்துக்கும் அவ்வவ் கட்டுரை ஆசிரியரே பொறுப்பாகும். எவ்வகையிலும் அவை கலாசார அமைச்சினதோ, கலாசார திணைக்களத்தினதோ அரச இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவினதோ பொறுப்பாகமாட்டா.

மேற்பார்வை

அனுவா கோகுல பெர்னாந்து

பணிப்பாளர், கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

அரச இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்கள்

பேராசிரியர் கே.என்.ஓ. தர்மதாச

பேராசிரியர் ஆனந்த அபேசிறிவர்தன

திரு. காமினி வேரகம

திரு. ஜயகமண திசாநாயக்க

திரு. பர்வதி ஜயமான்ன

விரிவுரையாளர் இந்திரா மாவல்ல

கலாநிதி ஸ்ரீ பிரசாந்தன்

திரு. எஸ். முரளிதரன்

விரிவுரையாளர் என். மல்லிகாதேவி

கலாநிதி சந்திரா அமரசேகர

விரிவுரையாளர் அருண் லோகுவியனகே

திரு. மஹிந்த கம்மன்பில

மாணல் திசாநாயக்க

ஒருங்கிணைப்பு, வழவமைப்பு

எஸ். சிவநேசன்

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

இனங்கைத் தமிழ் இனக்கியத்தில்
இனத்துவ அடையாளம்:

மலையக அடையாள உருவாக்கமும் மலையக
கைக்கியமும்

சில குறிப்புகள்

*Ethnic Identity in Sri Lankan Tamil
Literature: Some Observations on the
Identity Formation and Literary
Production of Upcountry Tamils*

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஷ்வான்

மலையக அடையாள உருவாக்கம்:

இலங்கையில் மூன்று வேறுபட்ட இனக்குழுவினர் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழர் என இவர்கள் அடையாளம் காணப்படுகின்றனர். இம்மூன்று இனக்குழுவிரண்டும் வரலாற்றுப் பின்னணி வேறுபட்டது. இலங்கைத் தமிழர் நீண்டகால வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். சங்ககாலப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக்குச் சமாந்தரமான பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பல வடக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ் வாராய்ச்சிகளின்போது கண்டறியப்பட்டமை அவர்களுடைய வரலாற்றுத் தொன்மைக்குச் சான்றுபடக்கின்றன. இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றுப் பதிவுகள் உள்ளன. மலையகத் தமிழர் சுமார் இருநூறு அண்டுகால வரலாறு உடையவர்கள். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்கள் உருவாக்கிய கோப்பி, றப்பர், தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதற்கு தமிழ்நாட்டிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வழித்தோன்றல்கள் இவர்கள்¹. இம்மூன்று இனக்குழுவினரும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் எனினும் இவர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நலன்களும் பிரச்சினைகளும் வேறுபட்டவை. இதனால் இவர்கள் தங்களைத் தனித்தனி இனத்துவக் குழுக்களாக அடையாளப்படுத்துகின்றனர்.

சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கை அரசியல் இனத்துவ அடையாள அரசியலாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. அவ்வகையில் சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் திலும் இனத்துவ அடையாளங்கள் ஆழப்

பதிந்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது பொதுவாக இலங்கையர்களால் தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் எனினும், நுண்ணாய்வின்போது, இலங்கை முஸ்லிம் இலக்கியம், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பன இனத்துவ அடையாளத்தின் வெளிப்பாடுகளாக தனித்தனியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டுரையில் மலையகத் தமிழர்களின் அடையாள உருவாக்கம் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிய எனது அவதானிப்புகள் சிலவற்றை உங்களோடும் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மலையகம் என்பது பொதுவாக இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டைக் குறிக்கின்றது. மத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணம், சப்ரகமுவ மாகாணம் ஆகிய மூன்று மாகாணங்களை இது உள்ளடக்குகின்றது. மலையகத் தமிழர் என்பது இம்மூன்று மாகாணங்களிலும் வாழும் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கும் ஒரு பிராந்திய அடையாளம் அல்ல. இம்மூன்று மாகாணங்களிலும் கணிசமான அளவு இலங்கைத் தமிழரும், முஸ்லிம்களும் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்குள் வருவதில்லை. இவ்வகையில் மலையகத் தமிழர் என்பது யாழ்ப்பாணத் தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர் என்பது போன்ற பிராந்திய அடையாளம் அல்ல. பிரித்தானியர் காலத்தில் பெருந்தோட்டத் துறையில் உழைப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்களின் இன்றையச் சந்ததியினரையே அது குறிக்கும். மலையகத்துக்கு வெளியேயும் கணிசமான அளவு மலையகத் தமிழர் இன்று வாழ்கின்றனர். அவ்வகையில் அது முற்றிலும் ஒரு இனத்துவ அடையாளமாகும். மலையகத் தமிழரின் இனத்துவ அடையாளம் உருவாக்கம் பற்றி நாம் சற்றுப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பது அவசியமாகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து மத்திய மலைப் பிரதேசத்தில் பிரித்தானியருக்குச் சொந்தமான கோப்பி, தேயிலை, றப்பர் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதற்காகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்களின் வம்சாவழியினர்தான் இன்றைய மலையகத் தமிழர் என்பது வரலாறு. இலங்கை சுதந்திரம் பெறுகின்ற காலகட்டத்தில் சமார் பத்துலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் இங்கு இருந்தனர். இந்த நாட்டில் மிகமோசமாகச் சுரண்டப்பட்ட, கல்விவாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட, மிக வறிய தொழிலாளி வர்க்கத்தினராக இவர்கள் இருந்தனர். 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை இவர்கள் எவ்வித ஜனநாயக உரிமைகளும்ற்ற கூலி அடிமைகளாகவே ஒடுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

1920களிலிருந்து தொழிற்சங்கங்களும், இடதுசாரி இயக்கங்களும் தோட்டத்தொழிலாளர்களைத் தங்கள் சிவில் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் பிரக்ஞையுள்ள ஒரு தொழிலாளி வர்க்கமாக அணிதிரட்டுவதில் பெருமளவு வெற்றிபெற்றன. தோட்டத் தொழிலாளர்களால் தங்களுக்கொன்று ஒரு அரசியல் கட்சியையும் (இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்) உருவாக்கமுடிந்தது. இதுவே பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸாக மாற்றம் பெற்றது. 1940களில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் ஒரு வலுவான அரசியல் சக்தியாகவும் உருவாகி இருந்தனர். சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்கீழ் 1947ல் நடந்த முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இது நன்கு வெளிப்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஆதரவு பெற்ற இடதுசாரிக்கட்சிகளுக்கு 18 ஆசனங்கள் கிடைத்தன. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸுக்கு 6 ஆசனங்கள் கிடைத்தன. புதிய பாராளுமன்றத்தில் அவர்கள் ஒன்றிணைந்து எதிர்க்கட்சியாகச் செயற்பட்டார்கள்.

இடதுசாரிகளதும் தோட்டத்தொழிலாளர்களதும் ஒன்றிணைந்த அரசியல் பலம் சிங்கள தேசியவாதிகளுக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்தது. அப்பலத்தை உடைப்பதற்காகவே ஆளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 1948ல் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. அன்றைய இலங்கைச் சனத்தொகையில் 11.7% வீதத்தினரான சுமார் ஏழு இலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் ஒரே நாளில் தங்கள் வாக்குரிமையை இழந்து நாடற்றவராகினர். இலங்கை இந்திய அரசுகளுக்கிடையிலான பல்லேறு ஒப்பந்தங்களின் பின் சுமார் 5 இலட்சம்பேர் இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர். மிகுதிப்பேர் பிரஜாவுரிமை பெறுவதற்குச் சுமார் 40 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகப் போராடவேண்டி இருந்தது.

இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்புவதில் தோட்டத்தொழிலாளர் பெரும் பங்கு ஆற்றியிருப்பினும் அவர்களின் வருகையின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே சிங்கள தேசியவாதிகள் அவர்களின் வருகைக்கு எதிராகவே இருந்தனர். 1926இலேயே டி. எஸ் சேனநாயக்கா பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்.

“விசேட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டால், மிக விரைவிலேயே இந்த நாடு இந்தியக் குடியேறிகளால் - பிரதானமாகத் தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்களால் நிறைந்துவிடும். கட்டுப்பாடற்ற இந்த வருகை உள்நாட்டுத் தொழிலாளர்களின் வேலைவாய்ப்பையும் சம்பளத்தையும் மோசமாகப் பாதிப்பது மட்டுமன்றி, நமக்குத் தேவைப்படும் தொழிலாளர்களையும் பாதிக்கும்.”

இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய சிங்களத் தேசிய வாதிகளின் இந்த மனப்பான்மை காலனித்துவ காலத்தில் மட்டுமன்றி அதன் பின்னரும் தொடர்ந்தது. மக்கள் விடுதலை

முன்னணி (ஜேவிபி) இந்த மக்களை 'இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதத்தின்' ஒரு கருவியாகவே பார்த்தது. 1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இலங்கையில் மேற்கிளம்பிய இனத்துவ முரண்பாடு, மோதல்களிலும் இவர்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர்.

1920களிலிருந்து ஒன்றிணைந்த, அரசியல் வலுவடைய ஒரு தொழிலாளி வர்க்கமாக எழுச்சியடைந்த தோட்டத் தொழிலாளிகள் சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் தனித்துவமான ஒரு இனக்குழுவாக - மலையகத் தமிழர்களாக - உருவான வரலாறு முக்கியமானது. இலங்கையில் இடதுசாரி இயக்கங்களின் தோல்வியும் இனத்துவ அரசியலின் எழுச்சியும் அதற்கு முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன. பிறிதொரு முக்கிய காரணி தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்திலிருந்து உருவாகிய ஒரு படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் எழுச்சியாகும்.

சுதந்திரத்துக்குப் பின் இலங்கையின் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள் மலையகத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தின. 1970களின் தொடக்கத்தில் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தரப்படுத்தல்முறை யாழ்ப்பாண இளைஞர்களைப் பெரிதும் பாதித்தாலும், யாழ் மாவட்டத்துக்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழர்களின், குறிப்பாக உயர்கல்வித் துறையில் மிகவும் பின்தங்கியிருந்த மலையகத் தமிழர்களின் பல்கலைக்கழகக் கல்விவாய்ப்பை அதிகரித்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

எல்லாச் சமூகங்களின் மத்தியிலும் இனத்துவப் பிரக்ஞையின் உருவாக்கத்தில் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் பங்கு முக்கியமானது. மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாள உருவாக்கத்திலும் நாம் இதைக் காண்கின்றோம்.

தோட்டக்காட்டான், கள்ளத்தோணி போன்ற இழிவுபடுத்தும் அடையாளங்களைத் தாண்டி, தோட்டத் தொழிலாளர், நாடற்றவர், இந்திய வம்சாவழியினர் போன்ற அடையாளங்களைத் தாண்டி மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் இன்று வலுவாக வேரூன்றிவிட்டது. கடந்த அரைநூற்றாண்டுகால வளர்ச்சி இது. குடிசன மதிப்பீடு போன்ற அரச ஆவணங்களில் இவர்கள் இந்தியத் தமிழர் எனக் குறிப்பிடப்படும் போதிலும் தமிழ் வழக்கில் மலையகத் தமிழர் என்பதே இன்று பெருவழக்காகும். ஆங்கிலத்தில் இவர்கள் Upcountry வயஅடைள அல்லது Hill country Tamils என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இன்று மலையகத் தமிழர் தங்களுக்கென்று அரசியல் கட்சிகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். கல்வி கலாசார நிறுவனங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். தோட்டத்துக்கு வெளியே அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் பணியாற்றும்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. உயர் தொழில் வாண்மையினர், பல்கலைக்கழகப் புலமையாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துவந்துள்ளது.

ஆயினும், ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பு நோக்குகையில், இந்நாட்டில் குறைவிருத்தி அடைந்த சமூகமாக மலையக சமூகத்தையே கூறவேண்டும்². இன்றைய மாயக இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தாலும் மிகப் பெரும்பான்மையான மலையகத் தமிழர் இன்றும் தோட்டங்களிலேயே தொழிலாளர்களாக வாழ்கின்றனர். பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கியுள்ளனர். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், மலையகத் தமிழர்களில் பெரும் பகுதியினர் இன்றும் சுரண்டப்படும் தொழிலாளி வர்க்கமாகவும், மொத்தமாக

பாராபட்சத்துக்குள்ளான ஒரு இனத்துவக் குழுவாகவும் உள்ளனர் எனலாம்.

இலங்கை அரசியலில் வேருன்றியுள்ள பெரும்பான்மை இனமேலாண்மை ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களைப்போலவே இவர்களது முன்னேற்றத்தையும் பாதித்துள்ளது. சமத்துவம், சம உரிமை, சமாதான சகவாழ்வு என்ற அடிப்படையில் முன்னேறுவதற்கான ஒரு ஆரோக்கியமான அரசியல் சூழல் இலங்கையில் ஏற்படாதவரை இது ஒரு பிரச்சினையாகவே இருக்கப்போகின்றது.

மலையக இலக்கிய உருவாக்கம்:

மலையக சமூக உருவாக்கத்தின் இப்பின்னணியிலேயே மலையக இலக்கியத்தை நாம் நோக்கவேண்டும்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது ஒரே மொழியைப் பேசும் மூன்று வேறுபட்ட இனக்குழுமங்களின் இலக்கிய முயற்சிகளை உள்ளடக்கும் ஒரு கருத்தாக்கமாகும். ஒவ்வொரு இனக்குழுவின் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக அரசியல் பிரச்சினைகள் என்பன அவர்களின் இலக்கிய உற்பத்தியை, அதன் தனித்துவத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன.

மலையக இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழரின் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளின் அடையாளமாக உருவாகியுள்ளது. அது ஈழத்து இலக்கியத்தின் தனித்துவமான ஒரு பகுதியாகும். இந்த இலக்கிய உருவாக்கம் 1920களில் ஆரம்பித்தது எனலாம். நான் இங்கு மலையக எழுத்து இலக்கியம் பற்றியே பேசுகின்றேன். மலையக மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியம் அவர்கள் இந்த நாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது எனலாம்.

ஆயிரஹாம் ஜோசப் 1869ல் எழுதி வெளியிட்ட கோப்பிக் கிருிக் கும்மி என்பதே மலையகத்தின் முதல் இலக்கிய நூல் என மு. நித்தியானந்தன் (2014) குறிப்பிட்டள்ளார். எனினும் இந்நூல் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வனுபவ வெளிப்பாடாக அன்றி கோப்பித் தோட்டத் துரைமாரின் நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூலாகும். “ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தின் தொழிலாளர் தேவையைப் பூர்த்திசெய்யும் பிரச்சாரத்தை” நோக்கமாகக் கொண்ட நூல் இது என நித்தியானந்தனே குறிப்பிடுகிறார்.

மலையகத்தில் தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் முன்னோடியான கோ. நடேசையரையும் (1887 - 1947) அவரது மனைவி மீனாட்சி அம்மாளையும் மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகவும் கருதுவது மரபு. நடேசையரின் அரசியல் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் ஒரு உபவிளைவாகவே அவரது இலக்கிய நடவடிக்கைகள் அமைந்தன. அவரே தோட்டத்தொழிலாளர் மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய முன்னோடி எனலாம். இதன்பொருட்டுத் தேசநேசன், தேசபக்தன், தொழிலாளி, தோட்டத்தொழிலாளி முதலிய பத்திரிகைகளையும் நடத்தினார். பல நூல்களையும் வெளியிட்டார். அவர் எழுதிய சில புனைகதைகளும் கவிதைகளும் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் முன்னோடி முயற்சிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இலங்கைச் சட்டவாக்க சபையிலும், டொனாமூர் அரசமைப்புத் திருத்தத்தின்மூலம் உருவாகிய அரசாங்க சபையிலும் உறுப்பினராக இருந்து தோட்டத்தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகக் குரல்கொடுத்தார்.

நடேசையரின் மனைவி மீனாட்சி அம்மாள் நடேசையரின் அரசியல் கொள்கையோடு இணைந்து செயற்பட்டார். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பும் பாடல்களை இயற்றி அவற்றை மேடைகளிலும் பாடினார்.

இவரது பாடல்கள் 'இந்தியத் தொழிலாளர் துயரச் சிந்து' (1931) 'இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கை நிலைமை' (1940) ஆகிய தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. மலையக அடையாள உருவாக்கத்தில் நடேசையர் தம்பதியின் பங்கு மிக முக்கியமானது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எனினும் மலைய இலக்கிய உருவாக்கத்தில் அவர்களுடைய செல்வாக்கு ஆழமானதல்ல.

என்னைப் பொறுத்தவரை சி. வி. வேலுப்பிள்ளை (1914 - 1984) தான் மலையக இலக்கியத்தின் அடிப்படையும் அடையாளமும் என்பேன். இதில் யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்காது என்று நம்புகிறேன். இன்னும் அவர் மலையக இலக்கியத்தின் சிகரமாகவே காட்சியளிக்கிறார். அவர்தான் மலையக அரசியலுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஒரு ஆதர்சமாக அமையக்கூடியவர். அவருடைய அரசியலும் அவருடைய இலக்கியமும் பிரிக்கமுடியாதவை. கடைசிவரை ஒரு தொழிற்சங்க வாதியாகச் செயற்பட்டவர் அவர். தன் மக்களையும் தான் பிறந்த நாட்டையும் நேசித்த, ஒரு பல்பண்பாட்டுப் பின்னணியில் வளர்ந்த, தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக ஏங்கிய ஒரு ஆளுமை அவர். சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்கீழ் 1947ல் நடைபெற்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான அவர் 1948ல் அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய மலையகத் தமிழருக்கு எதிரான குடியரிமைச் சட்டத்தினால் தன் குடியரிமையையும் பதவியையும் இழந்தார். அச்சட்ட வரைவு பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டபோது அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“சபாநாயகர் அவர்களே எனது மூதாதையர் 85 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நாட்டுக்கு வந்தார்கள். நான் இந்தியாவுக்குப் போனதே

இல்லை. நான் பாக்கு நீரிணையைக் கடந்ததே இல்லை. இந்த நாட்டின்மீது எனக்குள்ள பற்று பிரதம மந்திரியின் பற்றைவிடக் குறைந்ததல்ல. ஆனால் இங்கு ஒரு வேறுபாடு உண்டு. நான் இந்த நாட்டின் அருவிகளை, மலைகளை, மரங்களைப், புற்களை நேசிக்கிறேன். ஆனால் கௌரவ பிரதமர் அவர்கள் இந்த நாட்டின் வளங்களை, அதிகாரத்தை நேசிக்கிறார். அதுதான் வேறுபாடு.”

ஒரு கவிஞரின் உணர்வு இவ்வரையில் வெளிப்படுவதை நாம் காணலாம்.

In Ceylon Tea Garden என்ற ஆங்கில நெடுங்கவிதைதான் (1953) முதல் முதல் தோட்டத் தொழிலாளரின் அவலத்தை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தியது. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் உழைத்து உழைத்து அடையாளமற்று அழிந்துபோவதை அக்கவிதை மிக உருக்கமாகப் பேசுகின்றது. தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை அவலம் பற்றி அதை விஞ்சிய ஒரு கவிதை இன்னும் மலையகத்திலிருந்து உருவாகவில்லை என்றே சொல்லலாம். இக்கவிதையில் துயரப்படுந் தொழிலாளர்களின் துன்பமும் வலியும் பற்றிய அவரது ஆழமான உணர்வுகளும் அவரது கோபமும் எதிர்காலத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் வெளிப்படுகின்றன. எனது மொழிபெயர்ப்பில் அவரது கவிதையின் சில பகுதிகளை நான் இங்கு தருகிறேன்.

அவ்வப்போது
வீதியில் நுன்று
என் சூசைக் கருவியின்
கூர்நிலைய வீட்டி
எனது பாடலை உரத்தும் பாடுவேன்

சூலங்கையின் மணிதூதர்ப் பற்றியப் பாடுவேன்
நெல் வயலில்
நெடுநம்பல் வெளியில்
கேயிலை
மும்பர்த் தேரட்டங்களில்
விநாது என் மக்களைப் பற்றியப் பாடுவேன்
ஆம் நான் தேசீக்கும்
அவர்களைப் பாடுவேன்

*

எனது மக்கள்
கேயிலைச் செடியின் அடியிலே புதைத்து
புழுதியின் கீழே புழுதியாய் கிடக்கிறார்
அவர்களின் எளிய புதைகுழி நீது
காட்டு மலர்களும் பூக்கிட வில்லை
நிலைமைச் சின்னம் எதுவும் சூல்லை
புகழ்வாறு வாசகம் எழுதிடவில்லை
நகர்ப்பன் மாநில சிதைகள் வீது
மகன்மரந் தர்பி மிதித்துச் செல்கிறார்
எந்தனை வைக்கம்

கூறுந் தவர்க்காக

என் ஒரு கல்லறை எழுப்பிட வில்லை
கடவுள் மட்டுமே கருணை கூர்ந்து
தனது புல்லால் அவர்களை ஹமனான்

*

வணக்கலே மனை கொண்ட என் மக்கள்
காலை ஒளியில் காத்தில் கூறுந் தவர்
சமுத்திரத்தினுந்து சமவெளிவரையும்
மகலயில் கூறுந் தம் சரீரில் கூறுந் தம்
விக்காக மண்கொட்டி அலவாக்கு மண்கிண்டி
நாளந்தம் கேள்நாய் எதிரொலி எழுந்து வீழும்
மண்கிண்டுமொரு கவ்வாத்தம் காரணம்
மனத்தடிப்போரும்
ஒவ்வொரு துறையிலும் தனித்திறனொரு
வேலைத் தளத்தில் வினைகள் புரிவர்
கலைபட்ட தேன்கொடு அவர்களின் கூறும்
அவர்களின் கரண்களொரு வெற்றுத் தேன்கதைகள்
வெற்றையொரு வியர்வை சீந்து
நாளைகளுக்கு எட்டு மணிகூறும்
வாரம் ஒன்றுக்கு எழு நாட்கள்
கூவ்வாறு அவர்களின் வாழ்வின் சுகந்தி
வழிந்து ஓடும்
கூற்ற நாட்டை வளப்பறு மாற்ற
யாரோ சிலரின் சுவர்க்கம் அக்க.

அவருடைய வீடற்றுவன் (1981) நாவல் மிக முக்கியமான ஒரு படைப்பு என்று நான் கருதுகின்றேன். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தைப் பேசும் ஒரு குறியீட்டு நாவல் அது. மலையகம், ஈழம் என்ற எல்லைகளையும் தாண்டி தமிழ் நாவல் பரப்பில் அதற்கு ஒரு இடம் உண்டு என்பது என் மதிப்பீடு. கடைசியாக வெளிவந்த அவருடைய இனிப்பாட்டேன் என்பதும் சுயசரிதைப் பாங்கில் அமைந்த ஒரு முக்கியமான நாவல். 1983இனக் கலவரப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவல் மலையகத்திலும் மலையகத்துக்கு வெளியிலும் இந்த நாட்டில் நிகழ்ந்த அவலம் பற்றிப் பேசுகின்றது. இவை இரண்டையும் தவிர வாழ்வற்ற வாழ்வு, எல்லைப்புறம், பார்வதி ஆகிய வேறு மூன்று நாவல்களையும் அவர் எழுதியுள்ளார். அவருடைய படைப்புகள் எவையும் இன்று கிடைப்பதில்லை. அவருடைய ஐந்து நாவல்களையும் ஒரு தனித்தொகுப்பாகக் கொண்டுவரவேண்டிய கடப்பாடு மலையக இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு உண்டு. அவருடைய ஏனைய நூல்களும் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட வேண்டும். மலையக அடையாளம் வேலுப்பிள்ளையின் படைப்புகளில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதை விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்துவதற்கு இது அவசியமாகும்.

1960, 70 களில் மலையக அடையாளத்தை இலக்கியத்தில் ஆழமாகப் பதிவுசெய்த என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகிய இருவரையும் பற்றி இங்கு சீறிது சொல்ல வேண்டும். வேலுப்பிள்ளையை அடுத்து மலையக இக்கியத்தில் இவர்கள் இருவரும் முக்கியமானவர்கள். ஆரம்பத்தில் வானொலி நாடகங்கள் எழுதிய ராமையா (1931 -

1990) சிறுகதை வடிவத்தையே தன் இலக்கிய வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கொண்டவர். குறைவாக எழுதி அதிக கவனத்தைப் பெற்றவர். ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்ற ஒரே ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிமூலம் மலையக அடையாளத்தையும் தனது ஆளுமையையும் ஈழத்து இலக்கியத்தில் நிரந்தரமாகச் செதுக்கிய சொற்கலைஞன் என்று அவரைக் கூறலாம். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நெருக்கடிகளை, அவர்களின் உணர்வுகளை யதார்த்தமாகவும் மனித நேயத்துடனும் தன் கதைகளில் சித்திரித்தவர் அவர்.

1960களில் எழுதத் தொடங்கிய தெளிவத்தை ஜோசப் என்பது வயதைத் தாண்டிய நிலையிலும் இன்னும் உயிர்ப்புடன் செயற்படுகிறார். கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பங்களிப்புச் செய்துவந்திருக்கிறார். இவர் நீண்ட காலம் கொழும்பில் வாழ்ந்தாலும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வே இவரது பிரதான கருப்பொருளாகும். அதேவேளை, 1980க்குப் பிந்திய இனமுரண்பாட்டின் பதிவுகளாகவும் இவரது பல படைப்புகள் அமைந்துள்ளன. மலையக எழுத்தாளர்களுள் ஓரளவு அதிகம் எழுதியவர் என்று தெளிவத்தை ஜோசப்பைச் சொல்லலாம். சுமார் அறுபது சிறுகதைகளும் சில நாவல்களும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. *காலங்கள் சாவுதில்லை* (1974), *நாமிருக்கும் நாடே* (1979), *மீன்கள்* (2013), *தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள்* (2014) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும், *பாலாயி* (1997), *குடை நிழல்* (2010) ஆகிய நாவல்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

1970க்குக் பின்னர் ஏராளமான படைப்பாளிகள் மலையகத்தில் உருவாயினர். சாரல்நாடன், மாத்தளைக் கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், அந்தனி ஜீவா, மு. சிவலிங்கம், குறிஞ்சித் தென்னவன், வண்ணச்சிறகு, ஆனந்த ராகவன், மு. நித்தியானந்தன்சு. சு. முரளிதரன் என இப்பட்டியல் நீளும். 1980களுக்குப்பின் கடந்த சுமார் முப்பது ஆண்டுகளில் இளம் எழுத்தாளர் பலர் வெளிச்சத்துக்கு வந்துள்ளனர். இவர்கள் எல்லோருடைய முக்கியத்துவத்தையும் படைப்புகளையும் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு எனது நோக்கமல்ல. மலையக சமூக உருவாக்கத்துக்கும் மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்துக்கும் இடையிலான உறவை இனங்காண்பதே எனது பிரதான நோக்கமாகும்.

மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் மலையகத் தமிழர் அல்லாதவர்களின் பங்களிப்பையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவ்வகையில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி (1935) ஒரு முன்னோடி முயற்சியாகும். தேயிலைத் தோட்டப் பின்னணியில், குறிப்பாகப் பாலியல் சுரண்டலுக்கு ஆளாகும் பெண் தொழிலாளிகளின் அவல வாழ்வை மையப்படுத்தும் கதை இது. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னர் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான நா. பார்த்தசாரதி (மேகம் முடிய அந்த மலைகளின் பின்னால்), ராஜம் கிருஷ்ணன் (மாணிக்க கங்கை, 1986) ஆகியோரும் மலையகப் பின்னணியில் நாவல்கள் எழுதியுள்ளனர். எனினும், இவர்கள் மலையக வாழ்வுடன் நேர் அனுபவம் உடையவர்கள் அல்ல. தாம் கேட்ட, பார்த்த, படித்த தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் படைப்புகளைப் புனைந்துள்ளனர்.

இவர்களைப் போலன்றி, பணி நிமித்தம் மலையகத்தில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மலையக மக்களின் வாழ்வையும் உணர்வுகளையும் நன்கு அறிந்து மலையக இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சில படைப்பாளிகளும் உள்ளனர். இவர்கள் மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்குள் வருபவர்கள் அல்ல. இவர்களுள் நந்தி, யோ. பெனடிக்ற்பாலன், க. சதாசிவம் தி. ஞானசேகரன் ஆகியோர் மிக முக்கியமானவர்கள். நந்தியின் *மலைக்கொழுந்து* (1964), பெனடிக்ற்பாலனின் *சொந்தக்காரன்* (1968), சதாசிவத்தின் *முட்டத்தினுள்ளே* (1983), *ஒருநாட் பேர்* (1995) ஞானசேகரனின் *குருதிமலை* (1979), *லயத்துச் சிறைகள்* (1994), *கவ்வாத்து* (1996) என்பன மலையக வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள் எனலாம்.

மலையகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த, செய்து வருகின்ற முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பலர் உள்ளனர். இவர்களும் மலையகத் தமிழ் அடையாளத்துக்குள் வருவதில்லை. இவர்கள் முஸ்லிம் அடையாளத்தையே தம் இனத்துவ அடையாளமாகக் கொள்வர். மலையக அடையாளம் பிரதேச அடையாளம் அல்ல, அது இனத்துவ அடையாளம் என்று ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன். அவ்வகையில் மலையகத்தில் வாழும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் மலையக இலக்கியத்துள் உள்வாங்கப்படுவதில் பிரச்சினைகள் உள்ளன. இதில் கருத்துவேறுபாடுகள் இருக்கலாம். உதாரணமாக நண்பர் அந்தனி ஜீவா(1997) “மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை

எழுதியுள்ளார். முன்னோடிகளான எம். சி. சித்திலெப்பை, அருள்வாக்கி அப்துல்காதிர் புலவர் முதல் சமகாலத்தவர்களான எம். சி. எம். சுபைர், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், சாரணாகையும், அல் அஸுமத், ப. ஆப்தீன், எம். எல். எம். மன்கூர் வரை மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அநேக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை அவர் இவ்வரிசையில் உள்ளடக்கியுள்ளார். மலையகத்தை அவர் ஒரு பிரதேச அடையாளமாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிகின்றது.

பலர் இக்கருத்துடன் உடன்படமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். உதாரணமாக அறிஞர் சித்திலெப்பையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவர் கண்டியில் பிறந்தவர் எனினும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தேசிய அளவில் முஸ்லிம் அடையாள உருவாக்கத்துக்காக உழைத்தவர். 1885ல் வெளிவந்த இவரது *அசன்பே சரித்திரம்* (1985) இலங்கையின் முதல் நாவலாகவும் முஸ்லிம் இலக்கியத்தின் முன்னோடி முயற்சியாகவும் கருதப்படுகின்றது. அந்தனி ஜீவா இவரை மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகக் கொள்வார். ஆனால் மு. நித்தியானந்தன் (2014) வேறுபட்ட கருத்துடையவர். இவருடைய கருத்தின்படி மஸ்கெலியாவைச் சேர்ந்த ஆ. பால் (A. Paul) எழுதி 1937ல் வெளிவந்த *சுந்தரமீனாள் அல்லது காதலின் வெற்றி* என்ற நாவலே மலையகத்தின் முதல் நாவலாகும். கண்டியில் பிறந்து வளர்ந்தவராக இருப்பினும் சித்திலெப்பை மலையகத் தமிழ் அடையாளத்துக்குள் உள்வாங்கப்படவில்லை என்பதை இது காட்டுகின்றது. *மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்* (1994), *மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் ஒரு*

அறிமுகம் (1999) ஆகிய நூல்களை எழுதிய க. அருணாசலம் அருள்வாக்கி அப்துல்காதர் புலவர், அல் அஸுமத், ப. ஆப்தின் உட்பட முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் சிலரை மலையகத் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. மலையகத் தமிழர், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பன பிரதேச அடையாளமா அல்லது இனத்துவ அடையாளமா என்பதில் ஆய்வாளர் மத்தியில் தெளிவின்மை இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

இது எவ்வாறாயினும், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழர் என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒரு இனக் குழுவினர் பற்றிய இலக்கியம் என்ற வரையறை இன்று பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த இலக்கியத்தைப் படைப்பவர் மலையகத் தமிழராகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது கட்டாயம் அல்ல. தமிழக எழுத்தாளர்களும், யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களும் மலையக இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். அவ்வகையில் மலையக முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சிலரும் மலையகத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். இவ்வகையிலேயே அல் அஸுமத்தின் *மலைக்குயில்*, ப. ஆப்தீனின் *மலை ஊற்றாக்கள்* ஆகியவற்றை மலையக இலக்கியமாக அருணாசலம் இனங் காண்கின்றார் எனக் கொள்ளலாம்.

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் பிரதானமாக மலையகத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையே மையமாகக் கொண்டுள்ளது.

மலையக நாவல், சிறுகதை, கவிதை எதுவாக இருந்தாலும் அதன் பிரதான பொருள் இந்த வாழ்க்கையைச் சுற்றியதாகவே காணப்படுகின்றது. தேயிலைத் தோட்டத்தோடு பின்னிப்பிணைந்த இயற்கைப் பின்னணி, தோட்டத் தொழிலாளிகள், அவர்கள் வாழும் 'லயங்களும்' லயத்து வாழ்க்கையும், தோட்ட நிருவாகிகளான பெரியதுரை, சின்னத்துரை, கண்டக்டர், கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணி, மருத்துவர்கள், கிளார்க்குகள், பள்ளி ஆசிரியர்கள், மற்றும் சிறுவியாபாரிகள் போன்ற மனிதர்கள், இவர்களுக்கிடையிலான உறவு நிலைகள், வாழ்க்கைக்கான போராட்டம், தொழிற்சங்க இயக்கம், அரசியல், இனமுரண்பாடும் மோதல்களும் என தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிமாணங்கள் மலையக இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், வறுமைப்பட்ட தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அவர்களது ஆசை அபிலாசைகள், அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என்பனதான் மிகப் பெரும் பாலான மலையகப் படைப்புகளின் உட்பொருளாக உள்ளன எனலாம். அவ்வகையில் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளி வர்க்கத்தினதும் பாராபட்சத்துக்குள்ளான ஒரு இனத்துவக் குழுமத்தினதும் குரலாக உள்ளது எனலாம்.

என்னும் மலையக இலக்கியம் மலையகத் தமிழர்களின் சமூக வாழ்வின் சில முக்கியமான அம்சங்களை இன்னும் தொடவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. அவைபற்றி இங்கு சிறிது நோக்கலாம்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் ஒரு கணிசமான பகுதியினர் றப்பர்த் தோட்டங்களிலும் வாழ்கின்றனர். ஆனால், றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மலையக இலக்கியத்துள் உள்வாங்கப்படவில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மிகச்சில படைப்புகளே வெளிவந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். மலையக இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அனைவரும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். அவ்வகையில் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதுவதற்கான அவர்களது உந்துதல் இயல்பானது. றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி எழுதுவதற்கான பரிச்சயமும் உந்துதலும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை எனக் கருதலாம்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் மத்திய மலைநாட்டில் செறிவாகக் காணப்படுவதுபோல் றப்பர் தோட்டங்களின் அமைவிடம் ஒன்றிணைந்ததாக அன்றி வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் இருப்பதும், அதன் காரணமாக தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் காணப்படும் சமூக உருவாக்கமும் ஒருங்கிணைப்பும் றப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தில் இல்லாதிருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணமாகலாம்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் நூறு சதவீதம் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், காலப்போக்கில் றப்பர்த்தோட்டத் தொழிலாளர்களில் சுமார் 50% சதவீதத்தினர் அல்லது அதற்கு அதிகமானோர் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக மாறியுள்ளனர். அவ்வகையில் சிறுபான்மையினரான மலையக றப்பர்த் தோட்டத்

தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து படைப்பாளிகள் தோன்றுவதற்கான சமூக, கல்விச் சூழல் இல்லாதிருக்கலாம். இவை யூகங்களே. றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய சரியான தகவல்களும் விரிவான ஆய்வுகளும் இல்லாத நிலையில், அவர்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடங்குவதற்கு இந்த யூகங்கள் பயன்படலாம்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் ஏராளமாக உள்ளன. மலையகத் தமிழர் என்று பேசும் போது தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களே அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றனர். அவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையினர் என்பதும் அதன்காரணமாக அவர்களே அரசியல் வலுவூட்டையவர்கள் என்பதும் இதற்குக் காரணம் எனலாம். இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் போல் றப்பர்த் தோட்டங்களும் சுமார் இருநூறு ஆண்டு வரலாறு உடையவை. அவ்வகையில் மலையக அடையாள உருவாக்கத்தில் றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளரின் இடம் பற்றிய ஆய்வுகள் இனித்தான் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

1960களுக்கு முன்பிருந்த மலையகம் அல்ல இன்றிருப்பது. கடந்த சுமார் அரைநூற்றாண்டு காலத்துள் நாட்டில் ஏற்பட்ட கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்கள் மலையகத்தையும் பாதித்துள்ளன. நூறு வீதம் கல்வியறிவற்ற தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் படிப்படியாக ஒரு சமூக அசைவியக்கமும், சமூக மேல்நிலையாக்கமும் நிகழ்ந்துள்ளன. நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல கணிசமான சமூக பலம் உள்ள படித்த மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று மலையகத் தமிழர்

மத்தியில் உருவாகியுள்ளது. இவர்கள் தோட்டப் பிரதேசங்களை விட்டு நகர்ப்புறங்களை நோக்கி நகர்ந்துள்ளனர். இவர்களில் சிலரே மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்திலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். குறிஞ்சித் தென்னவன் போன்ற மிகச் சிலரே தொழிலாளி வர்க்கத்திலிருந்து படைப்பாளிகளாக உருவாகினர். மலையக இலக்கியம் இந்தச் சமூக மாற்றத்தை விரிவாகவும், ஆழமாகவும் பதிவுசெய்திருப்பதாகக் கூறமுடியாது. இத்தகைய சமூக மாற்றத்தைப் பற்றி இலக்கியம் படைப்பதற்கு அனுபவம் மட்டும் போதாது. சமூக வாலாற்று நோக்கும் ஆய்வறிவுசார்ந்த நுண்ணறிவும் வேண்டும். இத்தகைய இலக்கிய நெறி ஈழத்து இலக்கியத்தில் இன்னும் உருவாகவில்லை. மலையக இலக்கியம் இத்தகைய ஆற்றலுடைய படைப்பாளிகளுக்காகக் காத்திருக்கிறது.

கடந்த இரண்டொரு தசாப்தங்களாக மலையகத்தில் பிறிதொரு மாற்றத்தையும் காண்கின்றோம். இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கணிசமான எண்ணிக்கையில் தோட்டத் தொழிலைக் கைவிட்டு நகரங்களை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளி என்ற அடையாளம் அவர்களுக்குக் கவர்ச்சியாக இல்லை. நகர்ப்புறங்களில் தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளராகவும் கடைச் சிப்பந்திகளாகவும், வீட்டுப் பணியாளர்களாகவும் இவர்கள் வேலைசெய்கின்றனர். சிலர் மத்தியகிழக்கு நோக்கிச் செல்கின்றனர். மலையக இளைஞர்களின் மனப்பாங்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மாற்றம், அது அவர்களது வாழ்க்கையை எவ்வாறு பாதித்துள்ளது என்பன ஆய்வுக்குரியன. உதிரியான சில கதைகளைத்

தவிர மலையக இலக்கியம் இச் சமூக மாற்றத்தை விரிவாகப் பதிவுசெய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுகால மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தோட்டத் தொழிலாள வர்க்கத்தின் போராட்ட அரசியலுடனும், மலையகத் தமிழரின் அடையாள அரசியலுடனும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றது. அதற்கே உரிய அரசியல் மற்றும் அழகில் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அது கொண்டிருக்கின்றது. மலையகத் தமிழரின் ஒரு நூற்றாண்டுகால வரலாற்று வளர்ச்சியின் துளிச் சிதறல்களாகவும் அது காணப்படுகின்றது. மலையக சமூகத்தின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியையும் அதன் உள் முகமான பன் முகப்பாட்டையும் வெளிக் கொண்டு வரும் படைப்புகள் இனித் தோன்றவேண்டும். அதற்குரிய ஆற்றலை மலையகப் படைப்பாளிகள் வளர்த்துக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இவ்வரையை நிறைவுசெய்கிறேன்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இலங்கையில் மலையகத் தமிழர் (இந்தியத் தமிழர்) வரலாறு எப்போது தொடங்குகின்றது என்பதுபற்றிச் சில கருத்து முரண்பாடுகள் உண்டு. சிலர் சோழர் காலப் படையெடுப்புகளிலிருந்து தொடங்குவர். போத்துகேயர், டச்சுக்காரர் காலத்திலும் இந்தியத் தமிழர் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும், இன்றைய மலையகத் தமிழர் பிரித்தானியர்

ஆட்சிக்காலத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை பிரதானமாகப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகப் பெரும் எண்ணிக்கையில் தமிழகத்திலிருந்து (அன்றைய சென்னை மாகாணம்) அழைத்துவரப்பட்ட தமிழரின் வழித்தோன்றல்கள் என்பது பலருக்கும் உடன்பாடான கருத்து. கருத்து வேறுபாடுகளுக்குப் பார்க்கவும், அம்பலவாணர் சிவராஜா (1997)

2. தோட்டத் தாழிலாளரின் பின்தங்கிய நிலைபற்றிப் பல ஆய்வுகள் உள்ளன. உதாரணமாக இலங்கையை முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டால் 1990 - 91ல் 26.1% ஆக இருந்த வறுமை 2006 - 07ல் 15.7% ஆகக் குறைந்தது. ஆனால் தோட்டத்துறையைப் பொறுத்தவரை இதே காலப்பகுதியில் 22.5% ஆக இருந்த வறுமை 38.04% ஆக அதிகரித்தது. எழுத்தறிவைப் பொறுத்தவரை கூட இந்த ஏற்றத்தாழ்வைக் காணலாம். 2003 - 2004ல் தேசிய எழுத்தறிவு 92.05% ஆகும். இது தோட்டத் துறையில் 81.3% ஆக இருந்தது.

பயன்பட்ட நூல்களும் கட்டுரைகளும்

அந்தனி ஜீவா (1997), "மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு", *மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு* (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்), மத்திய மாகாண கல்வி (தமிழ்) இந்து கலாசார அமைச்சு, கண்டி, 1997. பக். 197 - 206

அருணாசலம், க. (1994), *மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்*, தமிழ் மன்றம், ராஜகிரிய.

அருணாசலம், க. (1999) *மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்: ஓர் அறிமுகம்*, கொழும்பு, குமரன் புத்தக இல்லம்

சிவராசா, அம்பலவாணர் (1997), *இலங்கை வாழ் (இந்திய வம்சாவளி) மலையகத் தமிழ் வரலாற்றின் ஆரம்பம் பற்றிய சில குறிப்புகள்*, *மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு* (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்), மத்திய மாகாண கல்வி (தமிழ்) இந்து கலாசார அமைச்சு, கண்டி, 1997. பக். 42 - 56

நித்தியானந்தன், மு. (2014) *கலித் தமிழ்*, சென்னை, க்ரியா வெளியீடு

Nadesan, S., (1993), *A History of the Up-Country Tamil People in Sri Lanka*, Colombo, Nandalala Publication,

Nuhman, M. A., (2012), "Ethnic Conflict and Literary Perception: Tamil Poetry in Post-Colonial Sri Lanka", Colombo Telegraph

Velupillai, C. V., (1954), *In Ceylon's Tea Garden*, Talangama, Harrison Peiris.



ஒழுங்கமைப்பு:



அரச இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு
மற்றும்
கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

ஓம் மாடி, செத்சிறியாய, புத்தரமுல்லை.